

РЕШЕНИЕ

№ 5942

гр. София, 18.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 29.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **3746** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 27, ал. 1 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление /ЗУСЕФСУ – заглавие изм. – ДВ бр.51 от 2022г., в сила от 01.07.2022г./ вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Столична община със седалище и адрес на управление – [населено място], район „О.“, [улица], представлявано от кмета Й. Ф. чрез адв.Л. Ц. –Б. със съдебен адрес – [населено място], [улица], ет.1 срещу Решение № РД-02-36-297/14.03.2022г. на заместник-министъра на регионалното развитие и благоустройството и Ръководител на УО на ОП“Региони в растеж“, с което е отказано да бъдат верифицирани разходи в размер на 4273,09 лева, отчетени от Столична община по искане за плащане №2/окончателно/ по административен договор за БФП № BG16RFOP001-5.001-0030-C01

В жалбата се излагат общи аргументи за незаконосъобразност на оспореното решение. Допълнително се твърди, че е издадено от некомпетентен орган. Навеждат се доводи за допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които са довели до накърняване правото на защита на жалбоподателя.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв.Ц., която поддържа жалбата и моли да бъде отменено оспореното решение. Претендира разноски по представен списък. Представя писмени бележки.

Ответникът по жалбата - Ръководителят на УО на Оперативна програма „Региони в растеж“ 2014-2020г. /ОПРР/ и Заместник министър на регионалното развитие и

благоустройството – г-жа Д. И. чрез процесуалния си представител – юриконсулт Л. Л. оспорва жалбата. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна. В съдебно заседание претендира присъждане на разноски по делото и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение от жалбоподателя. Представя писмени бележки.

Софийска градска прокуратура чрез процесуалният си представител –прокурор В. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен Съд С. - град, III отделение, 61 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразените становища на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Жалбоподателят Столична община е бенефициент по договор за БФП процедура на директно предоставяне BG16RFOP001-5.001 „Подкрепа за деинституционализация на грижите за деца“ № от ИСУН BG16RFOP001-5.001-0030-C01, № РД-02-37-24/21.02.2018г.

В раздел IV „Плащания, техническо и финансово отчитане“ на договора е посочено начин на извършване на плащанията и възстановяване на допустими разходи за изпълнение на проекта, финансирани от БФП Съгласно чл.20 ал.4 от договора на верификация подлежат само допустими разходи.

На 21.04.2021г. чрез ИСУН 2020, Столична община е подала искане за окончателно плащане № 2 по административен договор за предоставяне на БФП № BG16RFOP001-5.001-0030-C01.

По постъпило искане за окончателно плащане Р. на ОПРР се е произнесъл с решение №РД-02-36-297/ 14.03.2022г., с което е отказал да верифицира и плати разходи в размер на 4273,09 лева, поради липса на предвидените в чл.57 ал.1 т.2 от ЗУСЕФСУ условия, във връзка с чл.26 ал.1 от ЗУСЕФСУ, във връзка с чл.7 ал.3 от Постановление № 189/28.юли 2016г. на МС за определяне на национални правила за допустимост на разходите по програмите, съфинансирани от европейските структурни и инвестиционни фондове за програмен период 2014-2020 г.

Решението е издадено на 14.03.2022г. и връчено чрез ИСУН също на 14.03.2022г./лист 51 от делото/, а жалбата адресирана до съда е изпратена на 25.03.2022г. чрез административния орган.

В хода на съдебното производство, жалбоподателят не е ангажирал нови писмени доказателства. Приети са писмените доказателства, съдържащи се в административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес от оспорването, срещу акт, който по своята същност е индивидуален административен акт, с който пряко са засегнати правата и законните интереси на жалбоподателя.

Оспореното решение е издадено в рамките на производство, образувано по подадено от бенефициента искане за окончателно плащане по административен договор за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ.

Жалбата е депозирана в преклузивния 14-дневен срок по чл.149 ал.1 от АПК , поради което и същата е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

В Държавен вестник, бр. 51 от 01.07.2022 г. е обнародван Закон за изменение и

допълнение на Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЗИД на ЗУСЕСИФ), с § 1 на който наименованието на закона се изменя на Закон за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ). Съгласно § 70 от ЗИД на ЗУСЕСИФ, до приключването на програмите за програмен период 2014 – 2020 г., съфинансирани от Европейските структурни и инвестиционни фондове (ЕСИФ), разпоредбите на Закона за управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове, отменени или изменени с този закон, запазват своето действие по отношение на управлението на средствата от ЕСИФ, както и по отношение на изпълнението и контрола на тези програми. Приетите от Министерски съвет и министъра на финансите нормативни актове до влизането в сила на този закон запазват своето действие по отношение на програмния период 2014 – 2020 г., съгласно § 71, ал. 2 от ЗИД на ЗУСЕСИФ, а съгласно § 73 законът влиза в сила от деня на обнародването му в "Държавен вестник". Съгласно чл. 142, ал. 1 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. С оглед горното, приложима към разглеждането на настоящия спор е редакцията на закона към ДВ бр. 52 от 09.06.2020 г., при посочване на новото му наименование, в сила от 01.07.2022 г.

Относно компетентността на органа, издал оспореното решение. Съгласно чл.62 ал.3 от ЗУСЕФСУ управляващият орган извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане, и на проверки на място, когато това е приложимо.

Съгласно чл.9 ал.5 изр.2 от ЗУСЕФСУ ръководителят на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващия орган или оправомощено от него лице.

Със Заповед № РД-02-36-1116/31.12.2021г. на министъра на регионалното развитие и благоустройството е определен ръководителя на УО на ОП „Региони в растеж“ 2014-2020 В т.3 от заповедта е определено зам.министъра на регионалното развитие и благоустройството –г-жа Д. П. да издава всички индивидуални административни актове по смисъла на ЗУСЕСИФ /към момента с променено наименование ЗУСЕФСУ/ Оспореното Решение е издадено именно от Ръководителя на УО на ОП „РР“, следователно е издадено от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия. Предвид изложеното, неоснователни са направените в жалбата възражения за липса на компетентност на издателя на оспорения индивидуален административен акт.

Относно формата на акта и спазване на административнопроизводствените правила:

Оспореното решение е издадено в писмена форма и отговаря на изискванията на чл.59 ал.2 от АПК, съдържа фактически и правни основания. Решението е издадено под формата на електронен документ по смисъла на ЗЕДЕУУ и подписано с валиден квалифициран електронен подпис/КЕП/. За доказване наличието на валиден КЕП е представено и прието вещественно доказателство по делото- СД, в който се съдържат данни за наличие на валиден квалифициран електронен подпис на Д. И.. Приета е и извадка от публичния регистър от ел.адрес „www.b-trust.bg“, удостоверяваща валидност на електронния подпис на Д. И. към датата на издаване на акта със сериен номер 5202857309137671104.

Така оспореният индивидуален административен акт е издаден в производство по верифициране на разходи, регламентирано в Глава Пета, Раздел II „Плащания, верифициране и сертифициране на разходи“ от Закона за управление на средствата от

Европейските фондове при споделено управление (ЗУСЕФСУ). Производството е административно по своя характер и завършва с издаването на индивидуален административен акт.

Уредбата на производството по верификация на разходи се съдържа в чл. 60 - чл. 68 от ЗУСЕФСУ. Съгласно цитираните разпоредби, междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган.

Съгласно чл. 62, ал. 3 от ЗУСЕФСУ, УО извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане и на проверки на място, когато това е приложимо.

Според чл. 59, ал. 1 от ЗУСЕФСУ конкретните национални правила и детайлните правила за допустимост на разходите за съответния програмен период за всяка оперативна програма по чл. 3, ал. 2 от закона се определят с нормативен акт на Министерския съвет. В конкретния случай това е Наредба № Н-3 от 22.05.2018г. за определяне на правилата за плащания, за верификация и сертификация на разходите, за възстановяване и отписване на неправомерни разходи и за осчетоводяване, както и сроковете и правилата за приключване на счетоводната година по оперативните програми и програмите за европейско териториално сътрудничество./Наредба Н-3/2018г./

Във връзка с предоставената безвъзмездна финансова помощ от Европейските структурни и инвестиционни фондове, съответният УО и съобразно разпоредбата на чл. 62, ал. 3 ЗУСЕФСУ, има правомощие да верифицира разходите, като извърши дължимата проверка на документите, представени към искането за плащане, и на проверки на място, когато това е приложимо, съответно да откаже тяхното верифициране, ако не са налице законовите предпоставки за тяхната допустимост по чл. 57 и чл. 58 ЗУСЕФСУ.

В конкретната процедура е извършена документална проверка на разходооправдателни документи, които са представени надлежно с искането за окончателно плащане № 2. Неоснователни са изложените аргументи на жалбоподателя в допълнителна молба от 16.06.2022г., че е нарушено правото на защита на бенефициента, тъй като административният орган не е изпълнил изискванията на чл.62 ал.3 и чл.63 от ЗУСЕФСУ. Административното производство е започнало по инициатива на жалбоподателя, като надлежно с искането същият е задължен да представи всички счетоводни и разходооправдателни документи. Видно от представените по делото писмени доказателства, такива документи надлежно са представени от Столична община и са прикачени в електронен формат към направеното искане за плащане. След като не се оспорва от жалбоподателя размерът на извършените разходи и след като същите са осчетоводени и за тях има издадени фактури, то липсва основание Р. на ОПИК да изисква допълнителна документация.

В разпоредбата на чл.63 ал.1 от ЗУСЕФСУ е посочено, че управляващият орган може да изисква допълнително представяне на документи във връзка с искания за междинни и окончателни плащания, както и на разяснения от бенефициента, при наличие на точно определени в закона условия. Законът предоставя правомощие на управляващия орган да извърши преценка във всеки един случай, дали е необходимо да се изисква от бенефициента представяне на допълнителни документи и разяснения.

УО няма задължение при всяко едно искане за плащане да предоставя възможност на бенефициента да даде допълнително разяснения или други документи, така както твърди жалбоподателя, за да може да обоснове нарушаване на правото си на защита. Управляващият орган има задължение да осигури възможност на бенефициента да предостави писмени възражения, но в друго самостоятелно административно производство, образувано по реда на чл.69 и следващи от ЗУСЕФСУ, а именно във връзка с администриране на нередности, каквото настоящото производство не е. Ръководителят на УО не е одобрил възстановяването на посочените в оспорения акт суми, като се е мотивирал на какви фактически и правни основания отказва да верифицира поисканите средства.

Съгласно чл.76 от Общите условия, неразделна част от сключения договор за безвъзмездна финансова помощ /лист 43 от делото/, без да противоречи на разпоредбите на Регламент/ЕС/ № 1303/2013г на Европейския парламент и Регламент/ЕС/ № 1301/2013.г на Европейския парламент и на Съвета, както и на ПМС № 189/28.07.2016г., за да бъдат признати за допустими по проекта/бюджетната линия /финансовия план/, разходите трябва да отговарят на изискванията, предвидени в Насоките за кандидатстване по съответната процедура за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ, да са разплатени за действително извършени и необходими дейности по проекта/бюджетната линия/финансовия план/, и да са извършени в съответствие с европейското и националното законодателство.

Административният орган е посочил, че при общо верифицирани разходи за инженеринг в размер на 975 663,39 лв. без ДДС, максималният размер на разходите за строителен надзор и оценка на съответствието на проектите, финансирани от БФП, не би следвало да превишава 48 783,17 лв. без ДДС (5% от стойността на инженеринга, финансиран от БФП). Отчетените и подлежащи на верификация разходи за строителен надзор и оценка на съответствието на проектите са в размер на 52 344,08 лв. без ДДС. В резултат, е констатирано надвишаване на максимално допустимия размер за тази категория разходи в размер на 3 560,91 лв. без ДДС (4 273,09 лв. с ДДС). Мотивирал се е, че е извършил проверка за спазване на максимално заложените нива на съответната категория разходи, определени в Насоките за кандидатстване по процедура за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ BG16RFOP001-5.001 „Подкрепа за деинституционализация на грижите за деца“, въз основа на която проверка е установил надвишаване на максимално допустимия размер за разходите за строителен надзор и оценка на съответствието на проектите.

Детайлно е посочено в оспореното решение, че неверифицираните разходи са по договор № BG16RFOP001-5.001-0030-C01- U-1 от 14.06.2018 г. с изпълнител „СОФИНВЕСТ“ ЕООД и се разпределят, както следва:

По б.п. II.9.1 Оценка на съответствието на обект Дневен център за подкрепа на деца с тежки множествени увреждания и техните семейства, р-н Н., [улица] (фонд: ЕФРР, режим на финансиране: Неприложимо, допустим) не се верифицират разходи в размер на 348,08 лв. по фактура № [ЕГН] от 21.04.2021 г.

По б.п. II. 12.1 Обект [жк], [улица] (Бивш дом за деца „А. З.“), подобект Дневен център за подкрепа на деца с тежки множествени увреждания и техните семейства (фонд: ЕФРР, режим на финансиране: Неприложимо, допустим) не се верифицират разходи в размер на 3 212,83 лв. по фактура № [ЕГН] от 21.04.2021 г.

По б.п. V.21.1 Невъзстановимо ДДС (фонд: ЕФРР, режим на финансиране: Неприложимо, допустим) не се верифицират разходи в размер на 712,18 лв. по

фактура № [ЕГН] от 21.04.2021 г.

Изводите на административния орган са законосъобразни и обосновани

Съгласно раздел 14 „Категории разходи, допустими за финансиране“ точка 14.1 от Насоките за кандидатстване по процедура за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ BG16RFOP001-5.001 „Подкрепа за деинституционализация на грижите за деца“ – „Преки допустими разходи“ изрично е предвидено с поставени три удивителни знака, че когато на етап кандидатстване е предвидено възлагане на инженеринг /проектиране, заедно с авторски надзор и строителство/, разходите за строителен надзор и оценка на съответствието на проектите, финансирани от БФП, са общо в размер до 5 % от стойността на инженеринга, финансиран от БФП, одобрена на етапа на кандидатстване от страна на УО на ОПРР.

Правилно административният орган се е позовал на Насоките за кандидатстване по процедурата, в които конкретно е посочено какъв е допустимият максимален размер на разходите за строителен надзор и оценка на съответствие на проектите, финансирани от БФП, както и на разпоредбата на чл.7 ал.3 от Постановление № 189 на МС от 28.07.2016 г. за определяне на национални правила за допустимост на разходите по програмите, съфинансирани от Европейските структурни и инвестиционни фондове, за програмен период 2014 – 2020г., съгласно която Максималните размери за определени категории разходи по ал. 2 се прилагат както за определяне на размера на допустимите разходи за финансиране по бюджет на етап оценка, така и за определяне на размера на допустимите разходи за възстановяване при реално изпълнение на проекта.

Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че в оспорения акт липсват мотиви на какво основание не е верифициран посоченият разход.

Още в процеса на кандидатстване по процедурата, жалбоподателят се е запознал с Насоките за кандидатстване по процедурата, а при сключване на договора за БФП с № от ИСУН BG16RFOP001-5.001-0030-C01, № РД-02-37-24/21.02.2018г. се е задължил да спазва Общите условия към договора за БФП, в които изрично в чл.7б е посочено, че допустими разходи са тези, които отговарят на изискванията на Насоките за кандидатстване по съответната процедура за предоставяне на БФП. Обстоятелството, че не е посочен конкретен раздел и точка от Насоките за кандидатстване по процедурата, в конкретния случай не съставлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила, тъй като, както вече бе посочено в настоящото решение, бенефициента на първо място се запознал изцяло със съдържанието на Насоките, още в процеса на кандидатстване и при изготвяне на проектното си предложение и на следващо място, със сключване на договора за БФП се е съгласил да спазва и Общите условия към него, където ясно е посочено, кои са допустимите разходи.

След като неверифицираните разходи по договор № BG16RFOP001-5.001-0030-C01- U-1 от 14.06.2018 г. с изпълнител

„СОФИНВЕСТ“ ЕООД, превишават 5 % от стойността на инженеринга и са извършени в противоречие на Насоките за кандидатстване по процедурата, то административният орган законосъобразно е направил извод, че същите са недопустими на основание чл.57 ал.1 т.2 от ЗУСЕФСУ / в редакцията приложима към момента на издаване на акта/

Неоснователни са доводите на процесуалния представител на жалбоподателя, посочени в писмените му бележки, че липсва правна квалификация за недопустимост на неверифицираните разходи. Достатъчно е правното основание да бъде посочено в административният акт. Законът не изисква, така посоченото правно основание да фигурира както в мотивите, така и в диспозитива, така както твърди адв.Б..

Разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 2 ЗУСЕФСУ изисква разходът да попада и да е включен в документите по чл.26 ал.1 от закона и в одобрения проект категория разходи.

По начина, по който са извършени цитираните разходи по договор със „Софинвест“ ЕООД не е изпълнено изискването да не превишава 5 % от стойността на инженеринга, финансиран от договора за БФП.

Целта на отказът да бъдат верифицирани средства в посочения размер е да не се допусне нарушение на принципа на добро финансово управление при изплащането на средства, за които има достатъчно сериозно основание да счита, че са разходени незаконосъобразно в разрез с правото на Европейския съюз и на свързаното с него национално право.

Административният орган пълно и точно е установил, относимите факти и правилно е издил и приложим материалния закон към тях.

Ръководителят на Управляващия орган при издаването на административния акт е съобразил и целта на закона – да се верифицират разходи, за които няма съмнение, че са допустими по закон и при зачитане на основния принцип за добро финансово управление на средствата от Европейските структурни и инвестиционни фондове.

С оглед всичко изложено, оспореният акт е законосъобразен, а жалбата, поставила начало на съдебното производство, се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, направеното искане и на основание чл. 143, ал.4 от АПК, ответникът има право на сторените в производството съдебно-деловодни разноси, които съдят определя на основание чл.78, ал. 8 ГПК вр. чл. 144 АПК, вр.чл.37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 200 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното Административен съд София - град, III отделение, 61 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Столична община със седалище и адрес на управление – [населено място], район „О.“, [улица], представлявано от кмета

Й. Ф. чрез адв.Л. Ц. –Б. със съдебен адрес – [населено място], [улица], ет.1 срещу Решение № РД-02-36-297/14.03.2022г. на заместник-министъра на регионалното развитие и благоустройството и Ръководител на УО на ОП“Региони в растеж“, с което е отказано да бъдат верифицирани разходи в размер на 4273,09 лева, отчетени от Столична община по искане за плащане №2/окончателно/ по административен договор за БФП № BG16RFOP001-5.001-0030-C01

ОСЪЖДА Столична община със седалище и адрес на управление – [населено място], район „О.“, [улица], представлявано от кмета Й. Ф. да заплати на Министерство на регионалното развитие и благоустройството сума в размер на 200 /двеста/ лева за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от получаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: